

Novi zvon

Uvodnik

V uredništvu upamo, da ste se v zadnjih tednih naužili sonca, morja, ponočevanja, dopoldnevov v pižami, kompulzivnega gledanja televizijskih serij, Tumblerja (okej, ne, Tumblr se vam oprusti) itd. itd. in da se boste z začetkom študijskega leta zbrali in nama začeli ponovno pošiljati večje količine svojih mojstrov in, da prihodnje številke Novega zvona ne bodo več tako skromne.

In ko smo že pri prihodnjih številkah, kmalu nas čaka nekaj prav veličastnega! Vendar pa urednici trpita za nezdravim nagnjenjem do dramatičnosti, zato je to samo napoved napovedi, več pa bova razkrili v oktobrski številki.

Novi zvon, letnik I, številka 9

Urednici: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Mentor: dr. Tomo Virk

Oblikovanje: Ada Černoša

Naklada: ∞

Ljubljana, september 2012

Kazalo

Uvodnik	1
Kazalo	2
Aljaž Krivec: To je pesem o tistih	3
Aljaž Krivec: Dišiš in lonce polniš z novim dnevom	5
Domen Babič: Ozon	6
Anja Radaljac: Degradacija neke češpljice 8	9

Aljaž Krivec

To je pesem o tistih

To je pesem o tistih, ki slast začutijo v počasnem popoldnevu.

Ki si zavežejo čevlje in jim ne uspe in si jih pazljivo zavežejo še drugič.

Ki si v restavraciji naročijo margarito, dunajski zrezek in kavo z mlekom.

Ki se vselej z nekom dogovorijo preden odidejo iz stanovanja.

Ki pridejo točno tudi takrat kadar ure nimajo kazalcev.

Ki ne znajo na pamet pesmi, ki so jih slišali v otroštvu.

Ki kupijo avto, ko pregledajo vse članke v avto-reviji.

Ki mečejo v ogenj časopis in oglje v pravilnem razmerju.

Ki čakajo v vrstah pred bankomati in preverjajo stanje.

Ki posedajo v parku, občudujejo cukke ob sranju na travo.

Ki mislijo, da je dva plus dva enako dva krat dva.

Ki krmijo ptice, kljuvajo seme in ne odletijo,

(napolnijo rezervoar avtomobila do četrtnine).

Ki so goli le na nudistični plaži,

gledajo v nastajajočo jutranjo kavo,

ne najdejo rime na svoje ime,

v kinodvorani jedo kokice.

Ki imajo vsak dan kosilo ob točno dvanajstih,

so poleti v senci in pozimi na soncu,

na dan mrtvih kupujejo sveče.

pomagajo starkam čez ceste.

Ki avto parkirajo vzvratno,

na silvestrovo bedijo,

božajo mačko v naročju,

vedno sedijo v kotu.
Ki nikoli ne znorijo,
imajo psa na povodcu,
pametujejo otrokom,
se smejejo norcem,
nikoli ne tečejo,
osem ur spiyo,
ničesar ne rečejo.

To je pesem o tistih, ki slast začutijo v počasnem popoldnevu
in ne vedo, da se lahko vsaka pesem bere od konca proti začetku.

Dišiš in lonce polniš z novim dnevom

Dišiš in lonce polniš z novim dnevom,
saj tvoja nova zvezda sije sanje,
in nežno, stara prst zazre se vanje,
nalahno meče senco starim spevom.

Zazibaš včasih slastni greh odsevom,
zvok lepe lipe ruši svet brezdanje,
podi se svet stori, slepi snovanje,
žari, potvarja rime krik odmevom.

Preišči ribnik, tolči mokro lice,
še preden škatla starih sinjih stihov,
odžene piš in nanj prilepi ptice,

pristan pa polni plodne praske krikov,
ko kriliš kislo krilo, kruliš klice,
ustaviš sonce, dih en zadnjih vdihov.

Domen Babič

Ozon

Po navadi sploh ne govorim o osebnih stvareh. Sedim, ležim ali pa se, ne vem, tuširam, dokler se moja življenjska zmeda ne sprocesira skozi moj sistem, zlije z mojo lastno krvjo. Nisem pa vedel, da kri ne prenese vsega.

Po drugi strani pa tudi papir ne, niti voda. Očitno ima vse svoje meje. Kot zadnjič, ko je v moje relativno majhno podstrešno stanovanje vdrl eden izmed mojih najboljših prijateljev ... mojih najboljših prijateljev ... ne smem uporabljati imen, kmalu boste videli zakaj. Bilo je nekega večera, ko je pridrvel v mojo garsonjero. Zunaj je bila že tema, ne spomnim se točne ure. Ne spomnim se vremena, ker ga načeloma z vso njegovo nestanovitnostjo ne maram. Vse sem videl v meglicah, kar je bila posledica dima, ki me je obdajal, pa tudi toksinov, ki sem jih tako rad mešal z svojo krvjo in problemi. Pa dovolj že enkrat o meni in mojih problemih. Skrajni čas je, da spoznate njegove.

Ko bi le uporabljal ključke od moje garsonjere/stanovanja/česarkoli, ki sem mu jih posodil oz. dal za t.i. skrajne primere, zdaj ko ni bilo v mojem življenju končno nikogar drugega več, ki bi od njih lahko imel kakršnekoli koristi. Videl sem ga skozi omenjeni dim, kako je prodiral proti meni z nadodprtimi očmi in iztegnjenimi rokami. Nekako sem vedel, da teče proti meni, ki sem ležal nepremično na kavču. Vedel sem, da teče proti meni, a videl sem ga v počasnem posnetku. Točno tako. Kot v vašem najljubšem hollywoodskem filmu. Nisem čutil njegovih rok, ki so stresala moja ramena, nisem razločno razumel glasov, ki so bili očitno namenjeni meni. Kot bi bil zlata ribica v svojem super ekskluzivnem akvariju, on pa pač ... no on. In še vedno je bil on. Če ne me ne bi udaril po glavi s knjigo, ki sem jo uporabljal kot podlogo za svojo kavno mizico, katero pa sem imel tu pred sabo, priročno pred kavčem. In v trenutku je svet postal drugačen.

„Halo, halo, kje si, kje si, zbudi se, zbudi se!!!“

„Oh ... jah ... hm? Kaj? Tu! Kaj? Saj sem pokonci!“

„Nisi, nisi! Spravi se skupaj no, spravi se skupaj!“

In sem se potrudil, vsaj malo. Spravil sem se v sedeči položaj, malce sčistil utrujene in sluzaste oči.

„Kaj je ... kaj delaš tu ...“

Nato sem naredil požirek mrzle kave, če bi lahko temu, kar je bilo v skodelici na moji mizi, sploh tako rekli. Zdelo se mi je, da se počutim malo bolj živega. A ne za dolgo.

„Stari, samoroga sem videl ...“

„O pizda, pa ne že spet s tem no ... budala zadeta ...“

„Stari, res je! O čem takem ti ne bi nikoli lagal! Videl sem tudi male govoreče gobe in one ... no kaj so že ... leteče dinosavre ...“

„Pterodaktili.“

„Ja! Stari, veš, da se ne bi nikoli, ampak res nikoli lagal o čem takem! O samorogih! Daj no! Ferodaktilih, nikoli!“

„Pterodaktilih.“

„Kaj?!?“

„Nič kaj delaš tu, no?“

„Ne lažem se stari! TOLE!“

In vrže pred mano plastično vrečko, v kateri so se nahajali nekakšni trakovi, za katere sem najprej mislil, da se pač rjavi trakovi sranja, ko pa sem jih gledal kakšnih petnajst sekund, medtem ko je Leon (vsaj tako je enkrat menda rekel, da mu je ime) postopal po mojem prostoru in oponašal neko ptico ... aja, pterodaktila, seveda ... no, takrat sem opazil, da so trakovi pač rjavo-rdeči. Zdelo se mi je smešno, pa sem vzel enega in ga stlačil v mojo pipo. Pipico. Bilo je smešno, na otip so bili kot žvečilke. Pa sem prižgal. Inhaliral, se naslonil nazaj na kavč in ... spustil. Leon je bil še vedno ptič, jaz pa sem bil zadet kot črna orhideja. Spet se je čas tekkel počasneje, zaradi česar sem se še bolj izgubil v relativnosti sveta. Začel sem postajati zaspan. Ampak ne vem, če sem bil že kdaj zaspan na tak način. Očitno je bila tale žvečilka dreka res nekaj novega. Za vse, ki mislite, da bi lahko to bil kakšen zanimiv hašiš nove sinteze, vas moram razočarati. Saj ne, da je bilo nekaj izjemnega, samo ... bilo je nekaj NOVEGA.

Postajati sem začel zares zaspan. Trudil sem se ostati buden, a moja glava je postajala težka. Pretežka. Padala je proti mehki površini kavča, tako, po fragmentih ...

Potem pa sem se zamislil, zakaj se mi Leon ni želel pridružiti. Očitno je biti pterodaktil bolje. Naenkrat pa sem ga zagledal pred sabo, njegovo grdo krompirjasto glavo, za katero sploh ne vem, zakaj je bila kadarkoli deležna kakršnih koli simpatij, vsaj z moje strani. In spet je bila megla, če mogoče že ne v moji sobi, v moji glavi definitivno. Slišal sem smeh, ki pa mi je zvenel enostavno grozno. In kar je bilo najhuje, trajal je dolgo, predolgo ...

„Stari, kaj je to ...“

„Hahahaha ... pa ne da ti je slabo ...hahahaha...“

Takrat sem se zavedel, da je ta grozni smeh Leonov, ki pa je bil že itak grozen sam po sebi, zdaj pa je bil še bolj.

„Hahahahah ... Ozon, stari ... hah...“

„Ozon? Kaj?“

„Hja ... heh...“

Bil sem skoraj preslab, da bi opomnil samega sebe, a ne vem zakaj sem se vseeno takrat spomnil ... očitno mi je že bilo dovolj pomembno.

„Kje si ga dobil ... kje si ga dobil ... hm?“

Od tu dalje pa se spomnim samo dveh besed. Adnan. Gruzija. In že to je bilo več kot. Preveč kot dovolj. Nisem imel energije, da bi se prepiral z njim, kajti vedel sem, da je zdaj grožnja blizu. Preblizu. Začutil sem, da nekaj polzi po mojem obrazu. Nisem bil prepričan, ali je samo pot ali solza ali ... pa sem se prepričal. In je bila solza. Rdeča.

Zaprl sem oči. In četudi sem jih hotel odpreti, četudi se mi je zdelo, da sem jih odprl, nisem videl ničesar. Le črn horizont. Preko njega pa se je lahkotno sprehodil bel samorog z mavrično grivo. Zato ponavadi sploh ne govorim o osebnih stvareh. Sedim, ležim ali pa se, ne vem, tuširam, dokler se moja lastna življenjska zmeda ne sprocesa skozi moj sistem, zlije z mojo lastno krvjo. Nisem pa vedel, da kri ne prenese vsega.

Anja Radaljac

DEGRADACIJA NEKE ČEŠPLJICE

Od primišljanj do raz-misljanj (roman v nadaljevanjih)

8.

Peresna kronica na Sofijini glavi se maje v jesenskem vetru. Sem in tja, sem in tja. Cingljanje majhnih zvončkov, obešenih na konice peres, Sofijo umirja. Cin-cin-cin. Poudari prvega. Cin-cin-cin. Cin-cin-cin. Cin-cin-cin. Še! Cin-cin-cin. Pero ob peresu se preliva iz črne v vijolično, dokler ne prevzame modra, ki se skorajda neopazno skriva v zeleni. Cin-cin-cin, Sofijina kronica je nekaj posebnega, takšne nima nihče.

Pahljača se vleče za njo. Drsi po steptani zemlji, da se drobni prašni delci dvigujejo k njenim očem in je na trenutke vse mlečno in nežno zabrisano. Dolga peresa njene pahljače se ujemajo z barvo njene kronice. Čudovita je, neskončno razkošna, brezmejno drugačna. Cin-cin-cin. Cin-cin-cin. Ovije jo nov oblak prahu, drobni peščeni vrtinci se dvigujejo okoli njene elegantne pavje silhuete, vse je rumeno, drobcu peska v trenutku lebdenja se bleščijo kot tisoč sončnic. Za trenutek so vse le rumeni cvetov, prekrivajoči se, na novo rastoči, prekipevajoče žareči.

Sofija se nahaja na manjšem kmečkem dvorišču. Krog povsem do trdega steptane zemlje obdaja nizek opečnat zid, tik katerega še raste nekoliko suhe, trde, trave. Zelena, pobarvana z rjavo je vsa žalobna in povešena. Kjer je zaplata rastlinja malenkost večja, Sofija opazi jagnje. Majhno in belo izstopa iz rjavkastega ozadja. Nenadoma se za trenutek dvigne od tal in zažari, da bela presvetli vso dvorišče ter zaslepi Sofijine oči. Nato se ponovno spusti k zidcu, z nedolžno sklonjeno glavico, da je vso kot melanholičen kupček vate. Cin-cin-cin. Cin-cin-cin. Sofija stopi nekoliko bliže k ovčici. Previdno, a pokončno. Potrebno je paziti na kronico, kronica se ne sme povesti.

Sofiji je iz koraka v korak bolj nelagodno. Pomisli, da bi morda morala razpreti svojo pahljačo. Ovčica je od nje zdaj oddaljena le še kakšnih pet metrov, morda niti toliko ne in Sofijino perje se začne počasi dvigovati. Prav v tem trenutku ovčica dvigne svojo glavico in jo obrne proti pavu za seboj. Sofija je pretresena. Ovčica ima obraz, presenetljivo podoben obrazu njene mame. Resnično, oči so gotovo njene in ustnice – katero jagnje ima malinasto rdeče?

Sofija napravi korak nazaj, ko nad njeno glavo nenadoma završi. Proti pavu in ovčici se spušča ogromna ptica, kakršne Sofija še nikoli ni videla. Bela glava je velika kot manjši pes, njegov bleščeče rumeni kljun, je več kot očitno zlat in izjemno oster. Razpon črnih kril mora presegati deset metrov in ko zajadra natanko nad pavovo

glavo, nenadoma vse zajame strašna črnina, pavovo vidno polje je povsem zakrito s črnim, gostim perjem. Spodnja stran njegovega širokega, veličastnega repa je snežno bela, kakor glava, na kateri se bleščijo preračunljive sivomodre oči, prav takšne, kakršne ima Sofijin oče. Sofijo mrzlo spreleti od vratu navzdol. Njena kronica se zamaje v vetru očetovih kril ter se pri tem za nekaj trenutkov povesi. Sofija je vznemirjena, stresa z glavo in zvončki cingljajo izven ritma. Ovčica muli travo, ne da bi dvignila pogled, ptič pa se ponovno dvigne v nebo. Se spusti. Dvigne in spusti. Pav diha vse hitreje, peresa pahljače se žalostno valjajo v pesku, nemirno pogleduje zdaj sem, zdaj tja, navzgor k orlu in navzdol k ovčici, nato okoli, okoli.

Na kmečkem dvorišču vrešči od vznemirjenja. Orel ga preletava v koncentričnih krogih. Sofija šele zdaj opazi, da ovčica, orel in pav na njem niso sami. Dvorišče ima krožno obliko in v njegovem središču meketa skupina koz. So živahne in iskrive, poskakujejo in pri tem zapeljivo razkazujejo svoje vitke, poskočne nožice. Njihovi kožuhi segajo od blede rožnate, do vinsko rdeče in Sofija ve, da je temu tako zgolj zato, ker jim pod kožo brbota razgreta kri, tako vroča, da bi v njej lahko raztopila celo diamant. Vonj, ki ga oddajajo neprijetno draži Sofijine nosnice. Vonja cimet, muškadni orešček, marcipan in vanilijo, pri čemer se dišave mešajo in iz trenutka v trenutek stopnjujejo. Sofija nenadoma plava v bazenčku težkega, sladkega zraka, ki ob vdihu sili h kašljanju. Oblak smradu po cenenem bordelu, ki veje od koz, vrta Sofiji v senca, pika in zbada. Koze rajajo in plešejo kolo. Podajajo si kopita in migajo z zadnjicami, pogledujejo navzgor, v nebo. Vonj narašča, Sofijini zvončki trepetajo, zdaj zdaj se bo onesvestila.

Nenadoma vse mine, ko velikanski orel zamahne s svojimi perutmi, ki so še širše in strašnejše kakor peruti starodavnega argentavisa. Zapiha svež pomladni vetrič in prežene smrad, ta strašljivi vonj pohote. Pav se hvaležno ozre k orlu, ta pa se nenadoma, brez opozorila spusti h kozam, boža jih s peresi svojih peruti, ščegeta njihove vratove in boža njihove zaobljene boke. Za trenutek so koze vitke, rožnate ženske. Oblinaste, dolgolase, zmršene in razuzdane. Pohodno nihajoče v ritmu glasbe, ki zveni le v njihovih satirskih ušesih, zibajoče se v pasu, da jim prsi nihajo sem in tja ter božajo orlov veliki, bleščeči kljun, ki je resnično iz čistega zlata. Osladni vonj zopet vstaja, oblak prahu, ki ga s prhutanjem dviguje orel je zamolklo vijoličen od sijaja ženskih kož.

V naslednjem trenutku zopet koze. Pav se poskuša zagnati vanje, jih razgnati, prepoditi, orel se dviguje v nebo. Njegovo grleno oglašanje spominja na človeški krohot, tako glasen, da Sofijo zaboli v ušesih in bi si vanje potisnila prste, ko bi imela roke. Ovčica, ki je nihče ni opazil, toči solze. Sofijo preplavi nenaden bes, nejasna slutnja, da je jagnje vsega krivo. Solzni obraz njene matere se raztaplja v deročih potokih solz, ki derejo iz njenih oči. To so resnični hudourniki, pomisli Sofija, a jo že odnaša, voda, ki je narasla pod njo jo privzdihuje, njena pahljača je razmočena, valovi jo zdaj dvigujejo visoko v nebo, kjer še vedno krohotajoč se jadra orel, nato jo zopet spuščajo. Hudourniki, ki so lili iz jagnjetovih oči, so narasli v silno slano zeleno morje, ki zdaj nosi Sofijo daleč stran. Povešena kronica niha gor in dol skupaj z valovi, zvončki zgubljeno pozvanjajo in sol se boleče zažira v pavove noge. Ko pogleda

navzdol Sofija ne zagleda morskega dna, skozi bistro zeleno vodo proseva materin obraz. Zdaj je ponovno ovčica, a Sofija nikdar prej ni bila tako prepričana, da zre svojo mater. Prav njo in nikogar drugega.

Sofija jezdi valove in njeno razmočeno perje žalostno povešeno plava za njo. Nato se pred njo povsem nepričakovano pojavi majhen, peščen otoček. Zaplata kopnega sredi morja, ki se je razraslo v ocean. Nikjer nikogar.

Pav nesrečno poveša glavo, napravi nekaj korakov z enega na drugi konec otočka, nato se ustavi, strmi predse. Pred oči mu vedno znova sili veliki rumeni kljun v katerem odseva jagnjetov obraz, okoli njega pa plešejo kože in med njimi podivjane menade. Jagnjetu v sredini vročično žarijo oči.

Potem otok od nikjer zagrne črna senca. Sofija se ozre navzgor in nad njo leti njen oče, v kljunu nežno nosi ovčico, ki se mu dobrika. To Sofiji ni prav, njena pahljača se zdaj prvič ponosno razpre in očesca na mavričnih peresih nenadoma živo zamežikajo. Očitajoče zro v jagnje, ki mu poganjajo zajčja ušesa in zaobljen puhast repek. Ovčica je postala plodna zajklja. Pavova mnogotera očesa mežikajo, očitajoče, prestrašeno. Postanejo majhna ogledalca jeze.

In takrat, natančno v tistem trenutku orel odpre kljun. Zajklja v nemem kriku pade skozi mrzli zrak. Reže ga s svojim prestrašenim, tako nenadno zavrženim, v grozi utripajočim, telesom. Pada, pada, vrti se kot nedolžna otroška plesalka. Nenadoma z gromkim pokom, kot bi v enem samem hipu razneslo sto tisoč kristalnih kozarcev, kot bi se nenadoma sesulo vase vse veselje, pade pred Sofijine noge. Njena mrtva mama.

Jeza se umakne hipni, nenadni, povsem impulzivni žalosti, ki nenadoma zajame vsako oko s pavje pahljače, vsako z njegovega repa. In mnogotero oči zajoče in hudourniki zdaj lijejo iz pavjih očesc, naraščajo pod Sofijinimi nogami in vstajajo, da odnesejo s seboj truplo Sofijine matere in Sofijo samo, ki zdaj kot povsem gola mlada ženska jezdi na rdečih valovih morja, ki so ga izjokale oči s pavovega repa.

Nenadoma je vse tema. Črna peresa nihajo v zatohlem, težkem zraku. Vonj po vaniliji se trudi nadvladati cimet, iz ozadja napada marcipan. Muškatni orešček čez nekaj trenutkov preplavi vse. V temnem objemu očetovih peruti plešejo menade. Mnogo, mnogo menad. Stresajo z lasmi, vse so rožnate in rdeče. Z mednožji se drgnejo ob črna peresa, ki frčijo vsepovsod v vijoličnem oblaku neznosnega smradu, ki je postal vse.

